

Arrest

nr. 78 754 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent zo'n 27 tot 28 jaar geleden geboren in de stad Kabul. Toen u nog maar enkele jaren oud was, werd uw broer omwille van zijn politieke engagement gedood. Deze dramatische gebeurtenis zette uw ouders ertoe aan u steeds binnen te houden. Omdat u niet steeds binnen kon blijven alsook omwille van het oorlogsgeweld besloten uw ouders u in 1998 uit Afghanistan te sturen. U werd opgevangen door een vriend van uw vader in Dubai, waar u met een werkvisum aan de slag ging. U verliet Dubai op 16 januari 2011 omdat de vriend van uw vader u geen werkgelegenheid meer kon verschaffen. Een dag later bevond u zich in België waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, een bewijs van militaire dienst, twee brieven en twee foto's neer.

B. Motivering

Vooreerst dient ernstig getwijfeld te worden aan uw bewering gedurende een bepaalde periode van uw leven in Afghanistan woonachtig te zijn geweest. Bij uw afkomst dienen dan ook de nodige vraagtekens te worden geplaatst.

Uw kennis van Afghanistan en uw verklaarde plaats van herkomst Kabul blijkt immers uitermate beperkt te zijn. Zo stelt u geen besef te hebben van de Afghaanse kalender, hetgeen u illustreert door de lentemaanden 'saur' (21 april - 21 mei), 'jauza' (22 mei – 21 juni) en 'hout', waarmee u wellicht 'hoet' (20 februari – 20 maart) bedoelt, als de herfstmaanden te benoemen (CGVS p.2,8). Zelfs de naam van de eerste maand van het Afghaanse jaar kan u niet vermelden (CGVS p.8). Dit is zeer opmerkelijk.

Ook heeft u slechts weet van het bestaan van twee Afghaanse steden (Kabul en Ghazni), hetgeen erg mag verbazen. Eveneens mag het verbazen dat u, op de Hindoes en de Sikhs na, maar één andere Afghaanse bevolkingsgroep (de Pashtouns) bij naam kent (CGVS p.5). Gevraagd naar uw kennis van bekende Afghanen weet u slechts de naam van de huidige president en van een vroegere president, die u koning noemt, op te diepen. Dat uw gehele besef van bekende Afghanen niet verder reikt dan twee namen, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.5). Wie er voor de Taliban de macht over Kabul had, is u evenmin bekend (CGVS p.9). Ook dit mag erg verbazen.

Wel vermeldt u spontaan het bestaan van zes sikh tempels in de wijk Shor Bazaar. U slaagt er echter allerm minst in deze tempels correct aan uw persoonlijke ervaringen te koppelen. Zo verklaart u dat u, toen u ongeveer tien jaar oud was, die tempels ging bezoeken. Op de vraag waarom u, die in de wijk Karte Parwan woonde (waar bovendien de toen enige functionerende sikh tempel stond) de vernielde tempels in een andere wijk aandeed, vertelt u dat de mensen bezig waren om de tempels op te knappen. U bevestigt dat dit gebeurde toen u een leeftijd van tien jaar had en deze herstellingen het geval waren toen u deze tempels destijds bezocht. Uiteindelijk, na verschillende vragen hierover, geeft u toe dat u pas vernam van de herstellingen van deze tempels toen u in Dubai verbleef (CGVS p.9-10). Uw verklaringen over uw bezoeken aan de tempels van Shor Bazaar, waarvan u aanvankelijk vertelde dat dit gebeurde in een periode waarin deze hersteld werden, blijken aldus op weinig gestoeld.

Verder mag het ook verbazen dat de contacten die u met uw ouders had tijdens uw verblijf in Dubai uw kennis van de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan niet hebben verbreed. Als u specifiek gevraagd wordt hoe hun levensomstandigheden veranderden na uw vertrek in 1998 laat u slechts uiterst algemene uitspraken optekenen. U zegt zelfs dat u er geen idee van heeft omdat u in Dubai aan het werk was (CGVS p.7). Het valt niet in te beelden dat u door de telefonische contacten met uw ouders tijdens uw verblijf in Dubai niet het minste idee van hun levensomstandigheden opving (CGVS p.6-7,10). Dat u de uiterst schrale informatie die u op de open vraag naar uw kennis over Afghanistan weet aan te brengen, eveneens terugkoppelt naar wat u hier in België van Afghanen te weten kwam, is veelzeggend (CGVS p.5,9).

Ook in uw kennis van het Dari kan geen bewijs worden gevonden van uw afkomst of verblijf in Afghanistan daar u verklaart dat u deze taal leerde door contacten met Afghanen en Iraniërs in Dubai (CGVS p.3,7).

Het resultaat van het peilen naar uw kennis over Afghanistan heeft slechts lacunes aan het licht gebracht waarop u allerm minst kan steunen om uw verblijf in Afghanistan duidelijk te maken.

U stelt dat u vrijwel uw ganse leven in Kabul diende binnen te blijven. Inzake de zeldzame bezigheid waarmee u de beperkingen van de muren van uw huis kon doorbreken, namelijk het kijken van televisie, weet u echter evenmin te overtuigen. U stelt dat er slechts tekenfilms op uw televisiescherm te bewonderen waren. Wanneer u die tekenfilms kon bekijken, weet u echter niet. Zelfs niet of u ertoe in staat was tot aan uw vertrek naar Dubai. Op welke zenders ze uitgezonden werden, is u evenmin bekend en wat betreft de taal waarin ze vertoond werden, kan u slechts opperen dat ze misschien in het Dari of het Pashtou waren (CGVS p.8).

Uw povere kennis van Afghanistan wijt u aan uw jonge leeftijd op het moment van uw vertrek uit dit land en de bewering dat u zich beperkt zag tot een leven binnen de muren van uw huis. Aan de oorzaak van uw ingeperkte leefwereld en uw vlucht naar Dubai, namelijk de moord op uw broer, kan echter evenmin geloof worden gehecht. Niet alleen bekend u zich uiterst pover geïnformeerd over het lot van

uw broer, ook komen de elementen die u wel aanbrengt als erg onwaarschijnlijk over. Zo beweert u dat uw broer betrokken was in een partij. Door deze betrokkenheid werd hij vermoord, zo zegt u. U weet evenwel niet bij welke partij uw broer actief was en door wie of waarom hij vermoord werd (CGVS p.5,6). Dat u ondanks contact met uw ouders in Dubai in het geheel niet op de hoogte blijkt over de dood van uw broer, een gebeurtenis die uw leven tekende, valt moeilijk te begrijpen. Dat u in Dubai geen tijd had om het uw ouders te vragen, is weinig ernstig (CGVS p.3,10). In het licht van bovenstaande opmerkingen is het allerm minst geloofwaardig dat u steeds binnenskamers moest blijven en op dergelijke jonge leeftijd weggestuurd zou zijn omdat er gevreesd werd dat de moordenaars van uw broer ook achter u aanzaten. Dat u uw erg povere kennis over Afghanistan tracht te vergoelijken met een reden die na weging niet aannemelijk kan worden gevonden, pleit allerm minst voor enig geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan.

Daarnaast legt u ook over de huidige verblijfplaats van uw ouders weinig aannemelijke verklaringen af. Hoewel u in Dubai contact had met uw ouders tot een maand voor uw vertrek naar Europa, heeft u om een of andere reden geen adres van hen kunnen bemachtigen, zo beweert u (CGVS p.3. U heeft dan ook in België via het Rode Kruis getracht met hen in contact te komen. Dat u een dergelijke demarche onderneemt terwijl u de enveloppe waarmee u vlak voor uw vertrek naar Europa documenten van het thuisfront toegezonden kreeg achteloos weggooit en nalaat het retouradres dat erop vermeld staat te lezen, is hoogst bevreemdend (CGVS p.7-8). Als u gevraagd wordt of u naast het gebruik maken van de diensten van het Rode Kruis nog pogingen ondernam om met uw ouders in contact te komen, beweert u van niet. Via de sikh tempel van Vilvoorde zou u ook niet getracht hebben contact te leggen, houdt u vol (CGVS p.3). Als het u voorgelegd wordt dat het vreemd is dat u deze piste niet bewandelde, kiest u een tegenovergestelde koers en stelt u dat u toch via de tempel navraag deed, maar zonder resultaat (CGVS p.3). Dat u dergelijke tegenstrijdige en allerm minst aannemelijke verklaringen doet over de verblijfplaats van uw ouders doet ernstige vragen rijzen.

Voorts kan u ook over uw verblijf in Dubai geen geloofwaardige verklaringen afleggen. U hangt immers een erg onwaarschijnlijk verhaal op over de verblijfsvergunning die uw jaren in Dubai legaliseerde. Zo zegt u dat u op twaalf of dertienjarige leeftijd met een paspoort voorzien van een werkvisum naar Dubai trok en er onder die noemer verbleef. Dat u op die leeftijd een werkvisum verkreeg, spreekt tot de verbeelding (CGVS p.4). Verassend is ook dat u allerm minst van de verlenging- of aanvraagprocedures van uw paspoort en verblijfsvergunning op de hoogte bent. U beweert dat u steeds hetzelfde paspoort had dat verlengd werd. Hoe deze verlening gebeurde, kan u niet vertellen. Geconfronteerd met de onwaarschijnlijkheid dat u bovendien zo'n dertien jaar lang het paspoort kon verlengen van toen u twaalf of dertien jaar oud was, uit u het vermoeden dat uw werkgever uw paspoort liet veranderen. Deze "verandering" is evenwel zo goed als buiten uw weten om tot stand gekomen. U was er niet bij aanwezig en moest slechts een document ondertekenen, zo zegt u (CGVS p.6). Ook uw werkvisa kwamen slechts met uw passieve aanwezigheid tot stand. U kan allerm minst duidelijk maken hoe de aanvraag van deze visa verliep. Uw meest gedetailleerde weergave van het proces beperkt zich tot de uitspraak dat u ergens met iemand heen vloog en dat u bij terugkeer van uw werkgever te horen kreeg dat het geregeld was (CGVS p.6). Dat u zo goed als geheel onwetend bent over de procedures van de verleningen, aanpassingen aan uw paspoort en visum, is niet ernstig. Uw beschrijving van het symbool dat uw paspoort sierde, kan evenmin overtuigen. De afbeelding van een moskee zou uw paspoort dat uit de tijd van het Talibanregime stamt opvrolijken, zo zegt u (CGVS 11). In werkelijkheid staat een afbeelding van de Koran in het embleem van de Taliban centraal. Ook uw verklaring dat u uw paspoort niet meer in uw bezit heeft omdat u het op vraag van de smokkelaar aan hem gaf, is allerm minst aannemelijk. Dat u uw enige recent identiteitsdocument waarmee eveneens uw jarenlange verblijf in Dubai aangetoond kan worden, afgeeft op vraag van de smokkelaar is voer voor ongeloof (CGVS p.7). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw verblijf in Dubai, zoals u het voorstelt, niet aannemelijk maakt. Het kan in deze verwacht worden dat u, die volgens uw verklaringen in Dubai officieel werkte in een warenhuis waar u Engels leerde en ondermeer de facturatie deed (CGVS p.2), een stuk zou kunnen voorleggen dat de omstandigheden van uw verblijf in dit land staft.

Tijdens het gehoor maakt u eveneens gewag van problemen van psychologische aard. Uw aanspraak op een psychologische aandoening beperkt zich evenwel tot blote beweringen. U legt geen enkel medisch attest neer dat in de richting van psychologische problemen wijst. Tijdens het gehoor konden ook geen signalen opgevangen worden die een psychologische aandoening doen vermoeden. De loutere vaststelling dat uw verklaringen op verschillende gebieden tekort schieten, is ruimschoots onvoldoende om een psychologische aandoening te veronderstellen (CGVS p.9,10).

Uit bovengaaende dient te worden besloten dat u over vrijwel alle aspecten van uw achtergrond en verleden ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en Dubai geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reël zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reël verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reël binnenlands vluchialternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarnaast blijkt eveneens dat uw asielmotieven, die overigens onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afgaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming

blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, het enige identiteitsdocument dat op u betrekking zou hebben staat haaks op uw verklaringen. Noch de naam, noch de geboortedatum, noch de geboorteplaats vermeld in de taskara komen overeen met uw verklaringen. Waar u verklaart dat u Mehra Singh Kultar heet, staat de taskara op naam van Gulsatar Singh (CGVS p.2). Deze Gulsatar Singh is geboren in Ghazni terwijl u stelt dat u geboren bent in Kabul (CGVS p.2). Waar u uw geboortejaar door middel van de opgegeven leeftijd bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 1986 en bij het Commissariaat-generaal in 1983 of '1384' situeert, blijkt de houder van de taskara in 1981 te zijn geboren (CGVS p.2; DVZ verklaring p.1). Dat u uw aanspraken op de Afghaanse nationaliteit, naast erg gebrekkige verklaringen, slechts tracht te ondersteunen met een identiteitskaart die niet van u blijkt te zijn, roept vele vragen op omtrent uw identiteit.

De andere taskara en het bewijs van militaire dienst zouden van uw vader zijn. Op basis van de neergelegde documenten kan de band tussen de houder van de documenten en u allerminst worden vastgesteld. De twee foto's betreffen slechts familiefoto's die noch over de plaats van opname, noch over uw asielmotieven informatie vrijgeven. Het document van het Rode Kruis blijkt slechts een door u ondertekende kennisgeving van de werking van hun databank. Tenslotte legt u ook een moeilijk leesbare brief neer. In zoverre de inhoud van de brief begrepen kon worden, betreft het een schrijven van uw hand waarmee u uw aanspraak op geheugenproblemen kracht bij wil zetten. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, overstijgt uw aanspraak het loutere aanhalen van uw kant niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Aangaande het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de bestreden beslissing en de motivering van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zich heeft gefocust op onduidelijkheden zonder voldoende rekening te houden met zijn bijzondere situatie als religieuze minderheid in Afghanistan. Verder wenst verzoeker te onderstrepen dat verzoeker geen vluchtalternatief heeft in Afghanistan en dat de civiele bevolking aldaar het slachtoffer is geworden van de machtsstrijd tussen de overheid en de anti-gouvernementele organisaties. Verzoeker stelt dat de bevolking prooi is van de criminele bendes en warlords en er zouden eveneens nog tribale spanningen zijn. Verder stelt verzoeker dat minderheidsgroepen zoals Sikhs nog meer worden blootgesteld aan geweld en vervolgingen en dit omwille van hun religieuze (niet-moslim) achtergrond. In deze context zou er volgens verzoeker dan ook sprake zijn van blind geweld voor Sikhs in alle Afghaanse provincies (Kaboel inbegrepen). Verder stelt verzoeker dat de staatsapparaten zoals justitie en politie niet werken omwille van de interne machtsstrijd, de corruptie en het gewicht van de overheersende religie. Ook de mensenrechten worden volgens verzoeker dagelijks geschonden.

De politie zou aldaar ook niet in staat zijn om orde en veiligheid te garanderen voor de veiligheid van de gewone bevolking. In deze context meent verzoeker dat de bescherming van religieuze minderen aldaar kennelijk onmogelijk is en hieruit volgt volgens verzoeker dat hij niet op de bescherming kan rekenen van zijn nationale autoriteiten.

Vervolgens verwijst verzoeker naar twee websites aangaande de situatie in Afghanistan en verwijst hij ook naar het arrest 18.419 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een volgend onderdeel bespreekt verzoeker de specifieke punten van de bestreden beslissing zodoende hij deze punten op een meer gedetailleerde wijze kan betwisten.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker beperkte kennis heeft van Afghanistan voert verzoeker aan dat hij sedert 1998 in Dubai heeft gewoond en dat men daar de Westerse kalender gebruikt. Hij stelt dat hij ook nooit naar school is gegaan en dat hij tijdens het verhoor last had van stress. Hij verwijst naar het schrijven van 9 september 2011 waaruit zou blijken dat hij zijn psychologische kwetsbaarheid heeft medegedeeld aan de commissaris-generaal. Hij zou ook tijdens het gehoor gevraagd hebben om te worden onderzocht door een psycholoog. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet echt dat dit verzoek het voorwerp is geworden van een analyse. De commissaris-generaal zou volgens verzoeker dit verzoek gewoon hebben genegeerd. Deze elementen verklaren dus volgens verzoeker waarom hij intussen bepaalde maanden van de Afgaanse kalender niet kon noemen.

Vervolgens merkt verzoeker op dat hij tijdens het gehoor twee steden heeft genoemd, met name Ghazni waar zijn vader en grootvader hebben gewoond en Kaboel waar hij zelf heeft gewoond. Hij verwijst naar hetgeen hij verklaarde bij de commissaris-generaal, met name dat hij na de moord van zijn broer moest binnen blijven en dit is dan ook de verklaring waarom hij de andere steden van Afghanistan niet zo goed kent.

Hij merkt verder op dat het merkwaardig is dat de verwerende partij hem verwijt de president Koning te noemen terwijl het thans algemeen bekend is dat de meeste ongeschoolde Sikhs het woord koning gebruiken om te verwijzen naar de president of iemand die een hoge functie bekleedt. Het gebruik van het woord koning in plaats van het woord president komt volgens verzoeker vaak terug tijdens interviews van Afgaanse Sikhs bij de commissaris-generaal.

Verzoeker herhaalt in een volgend onderdeel dat het tijdens het Talibanregime verboden was naar tv te kijken en hij keek dus vooral naar cassettes, dvd's en cd's en daarom zou hij de naam van de zenders niet kunnen opsommen.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat het heel lang geleden was vermits het paspoort in kwestie werd gebruikt om naar Dubai te gaan. Hij stelt dat hij dus bepaalde details betreffende het paspoort niet meer kan herinneren.

In een tweede onderdeel aangaande het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wijst verzoeker naar het feit dat de Afgaanse afkomst van verzoeker wordt betwist in de bestreden beslissing. Hij laat gelden dat de commissaris-generaal niet concreet aantoont in de motivering hoe zij tot deze conclusie zijn gekomen.

Verzoeker merkt op dat de verwerende partij motiveert dat verzoeker zijn nationaliteit niet bewijst aan de hand van geloofwaardige documenten en er verder wordt verwezen naar de bewijslast van een asielaanvraag. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij niet motiveert in welke mate de beperkte kennis van Afghanistan in onderhavig geval automatisch impliceert dat verzoeker niet in Afghanistan terecht kan zonder het risico te lopen blootgesteld te worden aan blind geweld of onmenselijke behandelingen. Verzoeker argumenteert dat de afkomst van verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming het voorwerp had moeten uitmaken van een diepere analyse. Hij wijst er wederom op dat hij heeft uitgelegd waarom hij bepaalde informatie over Afghanistan kende.

Hij merkt ten slotte op dat hij ook *in tempore suspecto* psychische problemen meermaals heeft ingeroepen. De commissaris-generaal zou hier niet op in zijn gegaan. Hij verwijst naar het schrijven van 9 september 2011 waar hij zijn vraag uitdrukkelijk heeft geuit om onderzocht te worden door een psycholoog van de commissaris-generaal. Hij merkt op dat hiervan niets is terug te vinden in de bestreden beslissing terwijl thans de toelichting van de psycholoog van de commissaris-generaal een ander licht werpt op het asielrelaas van verzoeker en de door de commissaris-generaal verweten lacunes. Dit zou zowel betrekking hebben op het vlak van asiel als subsidiaire bescherming. Hij stelt dat de verwerende partij het zelfs niet nodig heeft geacht om in te gaan op het verzoek tot raadpleging van de psycholoog omwille van geestelijke stoornissen en geheugenverlies. Hij zou ook evenmin een waaier vragen hebben gekregen over Afghanistan (rekening houdende met zijn levensomstandigheden in Afghanistan) om aan te tonen dat hij effectief Afgaan was.

Het zou volgens verzoeker thans publiek geheim zijn dat verzoeker als Sikh overal in Afghanistan slachtoffer kan worden van blind geweld en dit los van de evaluatie van de veiligheidssituatie in bepaalde Afghaanse provincies.

Verzoeker concludeert dan ook dat de motivering aangaande de nood aan subsidiaire bescherming voor verzoeker, zijnde een Afghaan behorende tot een religieuze minderheid of een kwetsbare groep kennelijk adequaat zijn. De kwestieuze motivering is volgens verzoeker ook geen correcte weergave van een ernstige analyse van de individuele situatie van een kandidaat die ook het voordeel van de subsidiaire bescherming inroept. Verzoeker verwijst naar wat hij reeds heeft uiteengezet. Ook zou de huidige situatie in Afghanistan meer bepaald voor Sikhs, geenszins verenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en waardigheid die men met het artikel 3 van het EVRM en het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft willen beschermen.

Verzoeker stelt dat hij dan ook geen ander alternatief heeft dan de internationale bescherming te vragen en dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de vereisten van het Verdrag van de Genève en de motivatie van de bestreden beslissing zou dan ook inadequaat zijn. Het feit dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de brief met verzoek tot onderzoek door psycholoog te onderzoeken maakt volgens verzoeker een schending uit van de aangevoerde middelen.

Hij vraagt dan ook in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en asielpprocedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek en in zeer ondergeschikte orde aan verzoeker het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling daar zijn beweerde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven van de bestreden beslissing maar herhaalt dienaangaande louter wat hij reeds heeft verklaard bij de commissaris-generaal. Dit is uiteraard geen dienstig verweer en de Raad gaat hier dan ook niet verder op in daar verzoeker op deze manier geen enkel concreet element aanbrengt teneinde de bestreden beslissing om te keren.

De verklaring van verzoeker dat men in Dubai de Westerse kalender gebruikt, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een zwakke *post factum* bewering die geenszins de Raad kan overtuigen.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat hij het woord koning gebruikt om te verwijzen naar de president of iemand die een hoge functie bekleedt, merkt de Raad op dat dit hoe dan ook betrekking heeft op een overtollig motief en de Raad verwijst dan ook naar het feit dat de motivering dient gelezen te worden als een geheel van argumenten en vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen.

De Raad volgt het oordeel van de commissaris-generaal daar de vaststellingen aangaande de gebrekkige kennis van verzoeker over zijn verblijf en afkomst gesteund wordt door de stukken van het administratief dossier. De commissaris-generaal is terecht nagegaan of verzoeker werkelijk afkomstig is uit het land vanwaar hij beweert het te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging. De motivering kan in die zin worden gevolgd.

Wat betreft verwijzing naar de algemene rapporten door middel van twee weblinks die worden weergegeven in het verzoekschrift wijst de Raad erop dat de inhoud van het antwoorddocument van de commissaris-generaal gesteund is op talrijke bronnen. De loutere verwijzing naar twee mensenrechtenrapporten zonder neerlegging ervan bij het verzoekschrift is geen weerlegging van het door verwerende partij neergelegde onderzoek van CEDOCA en het besluit van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen . Bij gebrek aan neerlegging van deze documenten door verzoekende partij kan de Raad er geen rekening mee houden

Wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad dient er te worden benadrukt dat daargelaten de vraag of verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een vergelijkbare zaak, wijst de Raad er op dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arrest niet dienstig aanvoeren.

Wat betreft de psychologische problemen en het verzoek van verzoeker om zich door een psycholoog te laten onderzoeken, stelt de Raad vast dat de brief van 9 september 2012 zelf werd geschreven en geenszins gestaafd wordt door een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen. Uit het verhoor zelf blijkt eveneens niet dat er signalen waren van daadwerkelijk psychologische problemen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet wettelijk verplicht om op eigen verzoek van een kandidaat vluchteling een psycholoog in te schakelen. De commissaris-generaal kon *in casu* redelijkerwijze beslissen om verzoeker niet door te sturen naar een psycholoog daar er geen element voorhanden waren waaruit blijkt dat dit noodzakelijk zou zijn geweest. Verzoeker geeft ook niet aan op welke wijze de psychologische begeleiding een ander licht op de zaak zou brengen.

De Raad is zich er van bewust dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De Raad concludeert dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bij gebrek aan geloofwaardigheid dient er niet getoetst te worden aan de criteria van de Conventie van Genève. De motivering blijft onverkort gehandhaafd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS